

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΛΑ

Ένα γνωστικό διάλειμμα

Η πρώτη μου μάσκα δεν ήρθε σαν ψέμα.

Ήρθε σαν χαμόγελο.

Κανείς δεν με έβαλε να καθίσω για να μου πει: «Κρύψε ποιος είσαι».

Τα παιδιά σπάνια δέχονται οδηγίες τόσο ευθείες. Τα μαθήματα έρχονται μεταμφιεσμένα σε επιδοκιμασία. Ένα βλέμμα. Ένα νεύμα. Μια σιωπή που εξαφανίζεται όταν φέρεσαι όπως πρέπει.

Έμαθα νωρίς ότι οι άνθρωποι χαλάρωναν όταν χαμογελούσα.

Οι μεγάλοι έμοιαζαν λιγότερο ανήσυχοι.

Τα δωμάτια ηρεμούσαν.

Η ένταση έλυνε.

Ανακάλυψα ένα παράξενο είδος δύναμης. Όχι τη δύναμη της σωματικής ισχύος. Όχι τη δύναμη της εξουσίας. Τη δύναμη να κάνεις τη ζωή των άλλων πιο εύκολη.

Στην αρχή έμοιαζε αθώο.

Ένα παιδί θέλει την αρμονία όπως ένα φυτό θέλει το φως του ήλιου.

Όμως κάθε δώρο έχει ένα κρυφό κόστος.

Όσο περισσότερο μάθαινα να διαβάζω τον συναισθηματικό καιρό γύρω μου, τόσο λιγότερη προσοχή έδινα στο δικό μου κλίμα.

Ήξερα τότε οι άλλοι ήταν απογοητευμένοι.

Ήξερα τότε ήταν θυμωμένοι.

Ήξερα πότε χρειάζονταν καθυσύχαση.

Όμως σπάνια σταματούσα να ρωτήσω τι χρειαζόμουν εγώ.

Έγινα ικανός στην προσαρμογή.

Η ικανότητα αυτή θα μου χρησίμευε πολύ.

Χρόνια αργότερα θα με βοηθούσε να δουλεύω ανάμεσα σε πολιτισμούς, χώρες, γλώσσες και ηπείρους.

Όμως πριν γίνει επαγγελματικό προσόν, ήταν απλώς μια στρατηγική επιβίωσης.

Ένα αγόρι που προσπαθούσε να κρατήσει την ειρήνη.

Το πρόβλημα με τις μάσκες δεν είναι ότι ξεγελούν τους άλλους.

Το πρόβλημα είναι ότι λειτουργούν.

Λειτουργούν τόσο καλά που κάποια στιγμή οι άνθρωποι αρχίζουν να ανταμείβουν την παράσταση.

Και μόλις μια παράσταση αρχίσει να παράγει στοργή, επιδοκιμασία και το αίσθημα του ανήκειν, το να την αφαιρέσεις γίνεται επικίνδυνο.

Κινδυνεύεις να χάσεις το κοινό.

Κι έτσι συνέχισα να χαμογελώ.

Όχι επειδή ήμουν ευτυχισμένος.

Επειδή αυτό περίμεναν από μένα.

Και κάπου μέσα σε εκείνο το χαμογελαστό παιδί ζούσε ένα ερώτημα που θα με ακολουθούσε για δεκαετίες:

Αν όλοι αγαπούν τη μάσκα, τι απογίνεται το πρόσωπο από κάτω;

Ferdinando